

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	4
Natuurbescherming	5
Ambtenarenrecht	5
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	6
Volksverzekeringen	7
Bestuursrecht overig	9
Studiefinanciering	9
Vreemdelingenrecht	10
Asiel	10
Gemeenschapsonderdaan	10
Vreemdelingenbewaring	11

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 212

ABRS, 08-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:924](#)

raad van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Awb 1:2 lid 1, 3:15 lid 1, 6:13, 8:1

Wet ruimtelijke ordening 3.8 lid 1 aanhef en onder c

BELANGHEBBENDE. CONCURRENTIEBELANG. Varkens in Nood-jurisprudentie. Vaststelling bestemmingsplan. I.c. wordt geoordeeld dat het belang van Lidl niet rechtstreeks is betrokken bij het bestreden besluit, zodat zij niet als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb kan worden aangemerkt. Niet in geschil is dat Lidl werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de supermarkten waarin het bestemmingsplan voorziet, ervan uitgaand dat zij die niet zelf zal exploiteren. Lidl is uit hoofde van het zijn van concurrent echter alleen belanghebbende als haar belang rechtstreeks is betrokken bij het besluit. Lidl heeft op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat haar concurrentiepositie nadelig zal worden beïnvloed.

Besluit waarbij de raad een bestemmingsplan heeft vastgesteld [...]

2. Lidl exploiteert een supermarkt in de nabijheid van het plangebied aan het Bijlmerplein 94 te Amsterdam en huurt dit pand van CBRE. Lidl stelt dat zij genoodzaakt is om die vestiging te verplaatsen naar het plangebied. Lidl kan zich niet verenigen met het bestemmingsplan. [...]

3.2. Lidl heeft binnen de daarvoor gestelde termijn geen zienswijze over het ontwerpplan naar voren gebracht en niet is gebleken dat haar dit redelijkerwijs niet kan worden verweten. [...]

3.3. Gelet op artikel 6:13 van de Awb zou het beroep van Lidl niet-ontvankelijk moeten worden verklaard. De Afdeling heeft echter haar jurisprudentie over de ontvankelijkheid van beroepen tegen omgevingsrechtelijke besluiten die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb, gewijzigd.

Aanleiding daarvoor was het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#). Aan belanghebbenden wordt in omgevingsrechtelijke zaken niet langer tegengeworpen dat zij geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerpbesluit (uitspraak van de Afdeling van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#)). Voor niet-belanghebbenden geldt dat ook zij beroep kunnen instellen tegen omgevingsrechtelijke besluiten, mits zij een zienswijze over het ontwerpbesluit naar voren hebben gebracht of ingeval hen niet kan worden verweten dat zij dit hebben nagelaten (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#)). Dit betekent dus dat bij omgevingsrechtelijke besluiten die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb, artikel 6:13 van de Awb alleen nog wordt tegengeworpen aan niet-belanghebbenden die verwijtbaar geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerpbesluit. Voor het antwoord op de vraag of het beroep van Lidl ontvankelijk is, is dus beslissend of zij belanghebbende is.

3.4. Lidl heeft in haar beroepschrift gesteld dat haar belang is gelegen in de omstandigheid dat zij genoodzaakt zou zijn om te verhuizen naar het plangebied en zij daar in haar uitbreidingsmogelijkheden zou worden beperkt, omdat in het bestemmingsplan, anders dan in het voorgaande bestemmingsplan "De Amsterdamse Poort", in plaats van een maximum aantal supermarkten een beperking van de brutovloeroppervlakte (bvo) aan supermarkten is opgenomen. CBRE heeft laten weten dat de huurovereenkomst met Lidl met betrekking tot de huidige locatie is opgezegd, maar heeft betwist dat Lidl genoodzaakt is te verhuizen naar het plangebied. Een

verhuizing naar het plangebied is volgens CBRE slechts een van de voorstellen die aan Lidl zijn gedaan. Dit voorstel is bovendien door haar afgewezen.

Op de zitting heeft Lidl te kennen gegeven dat inderdaad niet vast staat dat zij zal verhuizen naar het plangebied. Zij heeft voor het eerst op de zitting aangevoerd dat haar belang met name een concurrentiebelang betreft en is gelegen in de negatieve ruimtelijke gevolgen van het bestemmingsplan voor onder meer de verkeersbewegingen en het parkeren in de omgeving. Volgens vaste jurisprudentie (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 7 maart 2007, in zaak nr. 200606317/1), is degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit, belanghebbende.

Niet in geschil is dat Lidl werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de supermarkten waarin het bestemmingsplan voorziet, ervan uitgaand dat zij die niet zelf zal exploiteren. Lidl is uit hoofde van het zijn van concurrent echter niet zonder meer belanghebbende bij elk besluit dat haar concurrenten betreft. Dat is alleen het geval als haar belang rechtstreeks is betrokken bij dat besluit of in dit geval bij het nog te nemen besluit. Of dat het geval is, hangt af van de aard van het (te nemen) besluit en de gevolgen die de Lidl daarvan ondervindt.

Naar het oordeel van de Afdeling zijn de gevolgen van het bestemmingsplan voor Lidl, voor zover daar al sprake van is, geen negatieve gevolgen voor haar als concurrent. De maximale brutovloeroppervlakte aan supermarkten in het plangebied, waar Lidl dus thans niet is gevestigd, wordt verder beperkt dan in de bestaande situatie. Verder is sprake van een toevoeging van woningen en daarmee van potentiële klanten van Lidl.

Lidl heeft op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat haar concurrentiepositie nadelig zal worden beïnvloed. Het voorgaande leidt de Afdeling tot het oordeel dat het belang van Lidl niet rechtstreeks is betrokken bij het besluit van 22 juni 2022, zodat zij niet als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb kan worden aangemerkt. Voor zover Lidl eerst op de zitting heeft aangevoerd dat haar belang is gelegen in de negatieve ruimtelijke gevolgen van het bestemmingsplan voor onder meer de verkeersbewegingen en het parkeren in de omgeving, heeft zij deze stellingen ook op geen enkele wijze onderbouwd. Dit is dan ook onvoldoende voor een ander oordeel.

4. Het beroep is niet-ontvankelijk. [...]

JnB 2023, 213

Rechtbank Den Haag, 22-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:1999](#)

college van burgemeester en wethouders van Westland, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Leerplichtwet

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de waarschuwing van de leerplichtambtenaar niet op zelfstandig rechtsgevolg is gericht en niet kan worden aangemerkt als een besluit in de zin van de Awb. Overwogen wordt dat de waarschuwing is gebaseerd op een wettelijk voorschrift, namelijk de Leerplichtwet en dat daarin een overtreding wordt vastgesteld. De waarschuwing heeft echter niet tot gevolg dat bij een tweede of herhaalde overtreding een bestuurlijke sanctie wordt opgelegd, die zonder de waarschuwing niet tot de mogelijkheden zou behoren. De leerplichtambtenaar heeft dus een bestuurlijk rechtsoordeel gegeven. Geoordeeld wordt dat geen sprake is van een uitzonderingssituatie die maakt dat sprake is van een besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2023, 214

ABRS, 08-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:952](#)

college van burgemeester en wethouders van Veenendaal.

Awb 8:88 lid 1, 8:104 lid 1 aanhef en onder c, 8:105, Bijlage 2 12

Wet waardering onroerende zaken (hierna: WOZ) 30 lid 1

SCHADEVERGOEDING. Verzoekschriftprocedure. I.c. is de ABRS onbevoegd om kennis te nemen van het hoger beroep. [Appellant] heeft in zijn verzoek om schadevergoeding de onrechtmatige WOZ-beschikking als schadeoorzaak gesteld. Een ander onrechtmatig besluit, op grond waarvan de ABRS, bevoegd zou zijn, heeft hij niet gesteld in zijn verzoek. Evenmin is aangevoerd dat de ABRS hier een bevoegdheid kan ontleen aan artikel 8:88, eerste lid, onder c, van de Awb. Gelet op het voorgaande en gelet op artikel 8:105, eerste lid, van de Awb, is niet de ABRS maar de belastingrechter bij het gerechtshof bevoegd om kennis te nemen van het hoger beroep van [appellant] tegen de uitspraak van de rechtbank. Verwijzing naar de uitspraak van het gerechtshof Amsterdam van 11 juli 2019, ([ECLI:NL:GHAMS:2019:2442](#), r.o. 5.1.4).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-02-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:1264](#);
- Rechtbank Den Haag, 22-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2052](#);
- Rechtbank Amsterdam, 16-02-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:845](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2023, 215

Rechtbank Rotterdam, 23-02-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:1745](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 4.79

Activiteitenregeling milieubeheer (hierna: Activiteitenregeling) 4.86 lid 2

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet deugdelijk heeft gemotiveerd en vastgesteld dat een overtreding van artikel 4.79 van het Activiteitenbesluit in samenhang met artikel 4.86, tweede lid, van de Activiteitenregeling heeft plaatsgevonden. Eisers exploiteren een bunkerstation. Geoordeeld wordt dat direct toezicht

niet inhoudt dat de bunkerwacht bij het tanken de slang moet aansluiten. Artikel 4.86, tweede lid, van de Activiteitenregeling staat er daarom niet aan in de weg dat de schipper van het tankende schip de slang aansluit. In dat geval is wel vereist dat de bunkerwacht voldoende toezicht houdt en voldoende informatie verstrekt. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 7 maart 2018, ([ECLI:NL:RVS:2018:744](#)), en de rechtbank Midden-Nederland van 26 juli 2019 ([ECLI:NL:RBMNE:2019:5575](#)).

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-02-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:1316](#);

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 216

Rechtbank Oost-Brabant, 02-03-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:968](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit waarbij een vergunning voor het uitbreiden/wijzigen van een veehouderij is geweigerd, in strijd is met artikel 2.7 en 2.8 van de Wnb. Bij deze uitspraak is een overzicht opgenomen van de belangrijkste uitspraken van de rechtbank Oost-Brabant op het gebied van stikstof en veehouderijen. In deze zaak ziet de rechtbank geen aanleiding om anders te oordelen. De rechtbank heeft met partijen tijdens de zitting gezocht naar oplossingen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 217

CRvB, 23-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:388](#)

staatssecretaris van Defensie.

Voorzieningenstelsel buitenland defensiepersoneel (VBD) 9 lid 2, 9 lid 3, 28

MILITAIR AMBTENARENRECHT. GEEN HERBEREKENING VERHOOGDE TOELAGE-BUITENLAND I.V.M. STUDIE ZOON. Plaatsing van buitenland naar buitenland, waarbij zoon zijn studie voortzet in het buitenland waar de defensieambtenaar het eerst was geplaatst. Terecht geen toepassing gegeven aan hardheidsclausule.

5. In artikel 9 van het VBD is, kort samengevat, bepaald dat de in het buitenland geplaatste defensieambtenaar met kinderen tot 25 jaar onder de daar vermelde voorwaarden aanspraak heeft op een verhoogde toelage-buitenland. Hiermee is een algemene regeling getroffen voor deze defensieambtenaren. Deze regeling geldt ook voor defensieambtenaren die, zoals appellant, geplaatst worden van buitenland naar buitenland. Het bepaalde in artikel 28 van het VBD, waarop appellant zich beroept, ziet op individuele gevallen waarin de bijzondere omstandigheden van het geval een afwijking van het bepaalde in de regeling kunnen rechtvaardigen. Wat appellant heeft

aangevoerd, ziet daarop niet. De staatssecretaris heeft in zijn afweging kunnen betrekken dat het een persoonlijke keuze van appellant is om te solliciteren naar een functie op Curaçao, terwijl zijn zoon zijn studie in België wilde voortzetten. Dat appellant voor deze functie is voorgedragen, maakt dit niet anders.

6. De conclusie is dus dat de staatssecretaris heeft mogen afzien van de toepassing van artikel 28 van het VBD. [...]

JnB 2023, 218

MK Rechtbank Den Haag, 21-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2055](#)

staatssecretaris van Defensie, verweerder.

Richtlijn 2003/88/EG (de Richtlijn) 7

Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) 74

MILITAIR AMBTENARENRECHT. RESERVISTEN. AFWIJZING UITBETALING OPGEBOUWDE VERLOFUREN. De rechtbank ziet niet in hoe voor de 85-dagen regel een met het recht van de Unie strokende uitlegging mogelijk is, nu het bestaan van het recht op vakantie niet van enigerlei voorwaarde afhankelijk gesteld mag worden en reservisten niet zijn uitgesloten van de werking van artikel 7 van de Richtlijn. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de zin *“behalve indien hij in dienst is gekomen voor een periode van minder dan 85 dagen”* in artikel 74, eerste lid, van het AMAR buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met het Unierecht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 219

MK CRvB, 08-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:316](#)

Raad van bestuur van het Uww.

Verzamelwet SZW 2022

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) 40

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 1, 82, 83, 84

WIA. EIGENRISICODRAGER. WETSAANPASSING PER 1 JANUARI 2022. BESLUITEN GENOMEN VÓÓR 1 JANUARI 2022. Grondslag om voorschotten toe te rekenen aan een eigenrisicodrager ontbreekt.

Raad: 4.3. De rechtbank wordt gevolgd in haar oordeel dat in de Wet WIA een grondslag om voorschotten toe te rekenen aan een eigenrisicodrager ontbreekt. [...]

4.4. Dat een recht op WGA-uitkering naar vaste rechtspraak van rechtswege ontstaat als aan de voorwaarden van artikel 54 van de Wet WIA is voldaan, en dit los staat van de vaststelling door het Uww van het recht op grond van artikel 64 van die wet, maakt dit niet anders. [...]

4.5. Gelet op 4.3 en 4.4 heeft het Uww ten onrechte de verstrekte voorschotten aan [BV] als eigenrisicodrager toegerekend. Anders dan het Uww meent, leidt dit niet tot onwenselijke en onlogische verschillen tussen niet-zelfbetalende eigenrisicodragers en eigenrisicodragers die ervoor hebben gekozen WGA-uitkeringen zelf te betalen. Artikel 82, eerste lid, van de Wet WIA geldt immers voor zowel de niet-zelfbetalende als de zelfbetalende eigenrisicodrager. Zij dragen allebei

hetzelfde eigenrisico, namelijk het risico van betaling van door het Uvw toegekende WGA-uitkeringen. De wet voorziet dus zowel bij een niet-zelfbetalende als een zelfbetalende eigenrisicodrager niet in een toerekening van voorschotten.

4.6. Dat in de Verzamelwet SZW 2022 aan artikel 84, derde lid, van de Wet WIA met ingang van 1 januari 2022 is toegevoegd dat dit lid van overeenkomstige toepassing is indien een voorschot op een uitkering is betaald, maakt het vorenstaande niet anders.

De Raad heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: "[UWV mocht voorschot arbeidsongeschiktheidsuitkering niet verhalen op schoonmaakbedrijf](#)".

JnB 2023, 220

MK CRvB, 02-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:401](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

WIA. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat niet alle beperkingen van appellant juist zijn weergegeven in de FML en dat daarom niet vaststaat dat appellant de door de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep geselecteerde functies kan verrichten.

Zoals de Raad eerder heeft overwogen moeten verzekeringsartsen bij de medische beoordeling rekening houden met de gebreken die iemand ondervindt, maar ook met de medische oplossingen die iemand in staat stellen die gebreken te overwinnen. In die situatie moest daarom bij het opstellen van de FML worden uitgegaan van een ingeschakeld cochleair implantaat en kon van betrokkene niet worden verlangd dat cochleair implantaat tijdens de werkzaamheden uit te schakelen. Om diezelfde reden oordeelt de Raad dat het Uvw in het geval van appellant in de FML had moeten uitgaan van ingeschakelde hoortoestellen. Het gevolg daarvan is dat het dragen van gehoorbescherming voor appellant niet mogelijk is en dat de FML op dit punt dus onjuist is. De rechtbank heeft dit miskend. De FML had, naast andere audiologische beperkingen, moeten vermelden dat appellant geen gehoorbescherming kan dragen omdat hij is aangewezen op het vrijwel voortdurend gebruik van hoortoestellen. Kennelijk vindt de arbeidsdeskundige het dragen van gehoorbescherming voor appellant essentieel in de geselecteerde functies. Nu het dragen van gehoorbescherming voor appellant niet mogelijk is, zijn deze functies niet voor hem geschikt. Aangevallen uitspraak vernietigd. Uvw dient een nieuw besluit te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 221

MK CRvB, 24-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:385](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EG) 883/2004 11

Algemene Ouderdomswet (AOW)

AOW. UITZENDKRACHT WONEND IN BUITENLAND EN – MET ONDERBREKINGEN - WERKEND IN NEDERLAND. VERZEKERING IN “TUSSENLIJGENDE PERIODES”. VERVOLG

OP PREJUDICIËLE VRAAG. De Svb heeft terecht vastgesteld dat betrokkene in de tussenliggende periodes niet verzekerd was voor de AOW.

2.1. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene verzekerd was voor de AOW gedurende de periodes dat zij via Randstad in Nederland in dienstbetrekking werkte. In geschil is of deze verzekering voortduurde tijdens de tussenpozen van deze werkzaamheden (“tussenliggende periodes”).

2.2. Betrokkene kan alleen voor de AOW verzekerd zijn geweest als tijdens de tussenpozen de Nederlandse wetgeving op haar van toepassing was. Er moet dus eerst worden beoordeeld of op betrokkene de Nederlandse, dan wel de Duitse wetgeving van toepassing was. Om dit te bepalen zijn regels gesteld in artikel 11 van Vo 883/2004 [...], in samenhang met artikel 1, onder a en b, van deze verordening. [...]

Verwijzingsbeslissing en arrest van het Hof

2.3. In de verwijzingsbeslissing heeft de Raad uitgelegd dat de situatie van betrokkene tijdens de tussenliggende periodes voor de toepassing van de Nederlandse socialezekerheidswetgeving niet kan worden beschouwd als, of gelijkgesteld met, het verrichten van werk in loondienst of anders dan in loondienst. Voor de motivering van dit oordeel verwijst de Raad naar de verwijzingsbeslissing.

2.4. Omdat volgens de Raad toch nog niet zonder meer duidelijk was of tijdens iedere onderbreking van de uitzendarbeid, hoe kort ook, de Nederlandse wetgeving niet meer op betrokkene van toepassing was, heeft de Raad vragen aan het Hof gesteld. De vragen staan in de verwijzingsbeslissing.

2.5. Het Hof heeft hierop geantwoord dat artikel 11, derde lid, onder a en e, van Vo 883/2004, zo moet worden uitgelegd dat een persoon die in een lidstaat woont en via een in een andere lidstaat gevestigd uitzendbureau uitzendopdrachten verricht op het grondgebied van die andere lidstaat, gedurende de perioden tussen die uitzendopdrachten onderworpen is aan de nationale wetgeving van de lidstaat waar hij woont, wanneer de arbeidsverhouding krachtens de uitzendovereenkomst gedurende die tussenliggende perioden wordt beëindigd. Uit het arrest van het Hof blijkt dat de duur van de tussenliggende periodes niet van belang is.

2.6. Uit het arrest van het Hof moet worden afgeleid dat op betrokkene tijdens de tussenliggende periodes niet de Nederlandse, maar de Duitse wetgeving van toepassing was. Aan artikel 6 van het BUB wordt dan niet meer toegekomen. De Svb heeft dus terecht vastgesteld dat betrokkene in die periodes niet verzekerd was voor de AOW. [...]

Verschuiving aanvangsleeftijd

[...] 2.9. Het is juist dat door de verschuiving van de aanvangsleeftijd van betrokkene twee jaar van eerdere opbouw van verzekerde tijdvakken zijn vervallen, ook als zij over die jaren premie heeft betaald. Die jaren zijn dan ook niet op het pensioenoverzicht vermeld. Dit wil echter niet zeggen dat met dit pensioenoverzicht een ongerechtvaardigde inbreuk is gemaakt op het eigendomsrecht van betrokkene. Dit oordeel berust op het volgende.

2.10. Het vervallen van deze verzekerde tijdvakken is het gevolg van een wetwijziging waarbij de pensioengerechtigde leeftijd en de aanvangsleeftijd per leeftijdscohort wordt opgeschoven. Dit is een keuze van de wetgever. Bij de inrichting van het stelsel van sociale zekerheid heeft de wetgever een ruime beoordelingsvrijheid. Dat is vaste rechtspraak van het EHRM. [...] Bij de wetwijziging tot verhoging van de AOW-leeftijd en de hieraan verbonden verschuiving van de aanvangsleeftijd heeft de wetgever de grenzen niet overschreden. Daarom leidt die verschuiving *in het algemeen* niet tot een schending van artikel 1 van het EP. De Raad heeft dit oordeel in eerdere zaken uitgebreid gemotiveerd.[...]

2.11. Het is wel mogelijk dat de verhoging van de AOW-leeftijd en de verschuiving van de aanvangsleeftijd *in concrete gevallen* leidt tot een onevenredig zware last en tot een schending van artikel 1 van het EP. Dat moet, als een burger hierop een beroep doet, van geval tot geval op basis van een deugdelijk individueel feitenonderzoek worden beoordeeld. Die beoordeling kan echter pas plaatsvinden in het kader van de besluitvorming over toekenning van een AOW-pensioen. Het besluit dat in deze zaak aan de orde is, gaat niet over de toekenning of weigering van een AOW-pensioen. In deze zaak ligt een pensioenoverzicht voor.

2.12. Om volledig te zijn, merkt de Raad wel op dat betrokkene vanaf haar 65e jaar nog twee verzekerde jaren heeft opgebouwd die zij niet had kunnen opbouwen als de AOW-leeftijd niet was verschoven. Per saldo heeft de verschuiving van de AOW-leeftijd voor haar dus niet tot gevolg dat er minder verzekerde jaren in haar pensioen worden gehonoreerd. Ook overigens heeft betrokkene niets aangevoerd dat erop duidt dat zij een onevenredig zware last heeft te dragen als gevolg van de verschuiving van haar AOW-leeftijd.

Zie het verzoek van de Raad om een prejudiciële beslissing van 17 december 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:3216](#) en de beantwoording van de vragen in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 13 oktober 2022, [ECLI:EU:C:2022:782](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Studiefinanciering

JnB 2023, 222

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-02-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:1348](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO).

Burgerlijk Wetboek (BW) 1:266, 1:267

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 11.5

Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000) 6 lid 1 onder b

STUDIEFINANCIERING. AANVULLENDE BEURS. VERZOEK LOSKOPPELING. ONDER CURATELESTELLING OUDER I.V.M. MET NIET AANGEBOREN HERSENLETSEL. DUO heeft het verzoek van eiseres om bij de vaststelling van de aanvullende beurs geen rekening te houden met het inkomen van haar vader terecht afgewezen. De rechtbank acht de ondercuratelestelling van de vader van eiseres niet vergelijkbaar met een beëindiging van het gezag op grond van artikel 1:266 BW of artikel 1:267 BW. Gelet op de tekst van de wet heeft de wetgever uitdrukkelijk beoogd om alleen in situaties waarin het gezag is beëindigd wegens ernstig tekortschieten van de ouder of op verzoek van het OM, de RvdK of de langdurig verzorger, het inkomen van de ouder die niet langer gezag heeft niet mee te rekenen bij de vaststelling van de aanvullende beurs.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 223

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 03-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2532](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Beroep niet tijdig beslist. Verweerder heeft gelet op de aangevoerde redenen de beslistermijn met toepassing van WBV 2022/22 met negen maanden kunnen verlengen.

Beroep niet-ontvankelijk.

5.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder met de in WBV 2022/22 opgenomen motivering en de verdere toelichting in het verweerschrift, voldoende heeft onderbouwd dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw.

Verweerder heeft deugdelijk gemotiveerd dat een combinatie van factoren, namelijk de komst van Oekraïners en Afghanen, de opname van Dublinclaimanten in de nationale asielprocedure en de hogere instroom van asielzoekers van andere nationaliteiten, vanaf de tweede helft van 2021, een dusdanig grote belasting vormt voor de personele capaciteit van de IND dat het niet mogelijk blijkt om binnen een termijn van zes maanden tot een zorgvuldige afronding van de asielprocedure te komen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeenschapsonderdaan

JnB 2023, 224

MK ABRS, 06-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:888](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9 lid 1

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. Afhankelijkheidsverhouding. Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#). De enkele omstandigheid dat de vreemdeling de familierechtelijke relatie met of het gezag over haar biologische kinderen niet aannemelijk zou hebben gemaakt, neemt niet weg dat de staatssecretaris moet beoordelen of tussen de vreemdeling en de kinderen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat zij feitelijk de Unie zullen moeten verlaten wanneer de staatssecretaris weigert de vreemdeling een artikel 9-document te verlenen.

2.2. Naar het oordeel van de Afdeling volgt uit het voorgaande dat voor een geslaagd beroep op artikel 20 van het VWEU niet vereist is dat de ouder die onderdaan van een derde land is eerst de familierechtelijke relatie met het kind dat Unieburger is aannemelijk maakt, voordat kan worden beoordeeld of tussen die ouder en dat kind een afhankelijkheidsverhouding bestaat. Ook in het geval dat de derdelander-ouder die relatie met het Unieburger kind niet aannemelijk heeft gemaakt, kan zich namelijk een situatie voordoen waarbij dat kind zodanig afhankelijk is van de ouder, dat het kind feitelijk gedwongen zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten bij de weigering een verblijfstitel toe te kennen aan de ouder.

2.3. Voor zover de staatssecretaris met zijn standpunt dat de vreemdeling de familierechtelijke band tussen haarzelf en de kinderen niet aannemelijk heeft gemaakt, bedoelt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt het gezag over hen te hebben, is ook dat op zichzelf geen voorwaarde om een geslaagd beroep te kunnen doen op artikel 20 van het VWEU. Zoals volgt uit de voornoemde rechtspraak van het Hof is de vraag wie het gezag heeft over het kind naast andere omstandigheden

relevant bij de beoordeling of er tussen de derdelander-ouder en het Unieburger kind sprake is van een afhankelijkheidsverhouding.

2.4. Het voorgaande betekent in dit geval, anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling de familierechtelijke relatie met of het gezag over haar biologische kinderen niet aannemelijk zou hebben gemaakt, niet wegneemt dat de staatssecretaris moet beoordelen of tussen de vreemdeling en de kinderen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat zij feitelijk de Unie zullen moeten verlaten wanneer de staatssecretaris weigert de vreemdeling een artikel 9-document te verlenen. De vreemdeling betoogt bovendien terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris de geboorteakten mocht laten prevaleren boven de uitkomst van het DNA-onderzoek. Hiermee staat namelijk onomstotelijk vast dat zij de moeder is uit wie de kinderen zijn geboren, zodat niet meer zonder meer kan worden uitgegaan van de inhoudelijke juistheid van de geboorteaktes. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris niet toekomt aan de inhoudelijke beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen de vreemdeling en de kinderen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 225

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 01-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2531](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Periodieke toets. Omdat een lange termijn is verstreken zonder dat door of namens eiser beroep is ingesteld tegen het voortduren van de maatregel van bewaring heeft de rechtbank in deze zaak op grond van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 november 2022 [[ECLI:EU:C:2022:858](#)] een periodieke ambtshalve toetsing gedaan. Deze zaak is buiten zitting afgedaan waarbij het zicht op uitzetting, het voortvaardheidsvereiste en het lichter middel ambtshalve is getoetst. De rechtbank oordeelt dat de maatregel van bewaring onverkort rechtmatig is. Tot slot is binnen een week na datum bekendmaking uitspraak hoger beroep mogelijk bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

JnB 2023, 226

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 06-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2726](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Periodieke toets. Kennisgeving dat de bewaring al 75 dagen voortduurt zonder rechterlijke toetsing (vervolgkennisgeving). Als de vreemdeling niet zelf een vervolgeroep instelt, moet de rechtbank binnen drie maanden na het sluiten van het onderzoek in de voorgaande beroepsprocedure toetsen of het voortduren van de bewaring rechtmatig is. De rechtbank beveelt de staatssecretaris uitdrukkelijk aan om deze kennisgeving binnen 75 dagen te versturen. Doet de staatssecretaris dat niet en leidt dat ertoe dat de rechtbank het voortduren van de bewaring niet binnen drie maanden kan toetsen, dan leidt dat tot onrechtmatigheid van de bewaring na het verstrijken van deze drie maanden.

[Naar inhoudsopgave](#)